

Zajatci

Hardy si zpočátku myslel, že se mu to zdá. Nejdřív ho něco prudce udeřilo do zad. Tíha vody ho přimáčkla na dřevěnou podlažku. A když instinktivně trhnul hlavou do strany, aby se nadechl, uviděl přímo nad sebou druhou loď. Prosvištěla kolem jeho hlavy jako plejtvák, který se na chvíli vynořil z moře a hned zase zmizel v hlubinách. Všechno se odehrálo tak bleskurychle a působilo to tak neskutečným dojmem, až Hardyho napadlo, že na okamžik usnul. Pak k němu dolehl dvojí dívčí křik.

„Hardy!“

„Hardyyy!!“

„Holky!“ vzpamatoval se a přes vodní clonu obklopující jejich malé plavidlo se marně pokoušel prodrat k sestřám.

To už se ale jejich loď řítila do ohybu řeky, kde stálo přístaviště. A za ním čněla obrovská skalní stěna, do níž zdívočelá voda narážela se vzteklým jekotem, tříštila se, prskala na všechny strany a jako odkopnutá šelma se podél skalisek zuřivě hnala dál.

Co se to děje? Kam zmizel lodník? Proč něco neudělá? běželo Hardy mu hlavou. Vždyť do té skály narazíme!

Znovu se ohlédl na dvojčata. Siluety jejich těl se stále ještě zmítaly na dně pramice. Lodníka neviděl. Ale skála se přibližovala. Rostla před nimi do výšky.

Ta neuhne. Nepotopí se. Nerozpustí se. Zabije je. Hardy od ní nemohl odtrhnout zrak. Napadlo ho, že skála je zřejmě to poslední, co v životě uvidí.

„Hardy!!“

„Držte se!“ zařval na sestry.

Potom jen s hrůzou sledoval, jak se jejich neovladatelná loď žene běsnící řekou. Skála je blíž a blíž. Hardy už vidí dolíčky v její tváři staré miliony let. Vší silou zavřel oči.

Loď s Jonášem, Timem a Marianou hozená obřím chapadlem vzduché řeky se zhoupala na hraně jezu a s nervy drásajícím skřípotem se šinula dolů. Zpětný proud, který na ni zaútočil od skály, ji strhl do míst, kde ještě před chvílí stál pečlivě vybudovaný lososí přechod.

„Kde je ten člověk s bidlem?“ křičela Mariana a zoufale se otáčela na všechny strany, protože věřila, že lodník každým okamžikem někde vyplave. „Jonáši! Kde je?“

„Nevím!“ zavrtěl hlavou, v očích bezmoc.

